

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **Mgr. P.**, bytom K., právne zastúpeného Mgr. K., advokátom v B., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska č. 14, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-154/DI-BCP-2007 zo dňa 24.7.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 265/07-31 zo dňa 28.1.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 265/07-31 zo dňa 28.1.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-P-154/DI-BCP-2007 zo dňa 24.7.2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV

č. ORP–P-383/DI-BCP-2007IV zo dňa 7.6.2007 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) a uložení pokuty podľa § 22 ods. 2 zákona vo výške 2.000,-Sk (66,39 €).

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na skutočnosť, že zo správy o výsledku objasňovania priestupku jednoznačne vyplýva, že žalobca obsluhoval telefónny prístroj, čím sa dopustil skutku kladeného mu za vinu. Ako nedôvodné vyhodnotil krajský súd tvrdenia žalobcu o nemožnosti vyjadriť sa k priestupku, pretože z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol riadne a včas predvolaný prvostupňovým správnym orgánom, predvolanie na 7.6.2007 mu bolo doručené do vlastných rúk dňa 25.5.2007 a obsahovalo aj poučenie o tom, akým spôsobom a komu môže ospravedlniť svoju neprítomnosť na ústnom pojednávaní a dohodnúť nový termín prejednávania priestupku, ako aj poučenie, že inak bude priestupok prejednaný v jeho neprítomnosti. Žalobca sa však na prejednanie nedostavil a svoju neúčast' ani neospravedlnil a preto prvostupňový správny orgán pri aplikácii § 74 ods. 1 zákona prejednal vec v neprítomnosti žalobcu. Krajský súd uviedol, že zo spisu je zrejmé, že žalobca bol v čase spáchania priestupku vo vozidle sám a svedkov, ktorých navrhoval vypočúť, nijako neoznačil.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil s poukazom na § 205 ods. 2 písm. a/, d/ a f/ OSP. Krajskému súdu vytýkal, že nevenoval dostatočnú pozornosť nezrovnalostiam týkajúcim sa priebehu skutku a nevysporiadal sa vôbec so skutočnosťou, že síce telefonoval, ale s použitím systému „voľné ruky“ a teda povinnosť podľa § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len zákon č. 315/1996 Z. z.) neporušil, pretože samotný telefonický rozhovor bez priamej obsluhy telefonického aparátu nenapĺňa skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona. Poukázal na novelu zákona o cestnej premávke č. 8/2009, z ktorej je zrejmé, že „zákaz obsluhovať telefónny prístroj“ nie je totožný s pojmom telefonovať, pretože podľa novely nesmie vodič vozidla používať telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému „voľné ruky“.

Podľa jeho názoru krajský súd nesprávne právne posúdil postup žalovaného v súvislosti so zmarením práva žalobcu vyjadriť sa osobne k prejednávaniu priestupku, pretože na prejedanie priestupku bez jeho neprítomnosti neboli splnené podmienky v zmysle § 74 ods. 1 zákona. Uviedol, že svoju neprítomnosť ospravedlnil, hoci aj následne, ale mal na neprítomnosť dôležitý dôvod a to splnenie občianskej povinnosti – podať svedeckú výpoveď. Dôvodil, že nemohol vedieť, koľko svedecká výpoveď potrvá a odôvodnene predpokladal, že splnenie povinnosti aj využitie svojho práva bude možné časovo zosúladiť a preto nepovažoval za potrebné vopred sa ospravedlniť. Vyjadril názor, že pokiaľ prvostupňový správny orgán porušil jeho práva, mohol odvolací orgán toto pochybenie odstrániť a k veci ho vypočúť, čo však neurobil a tento postup správnych orgánov preto treba považovať za závažný zásah do jeho základných procesných práv.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Vyjadril presvedčenie, že prvostupňový správny orgán vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, ktorý bol zrejmy najmä zo správy o výsledku objasňovania priestupku, čo žalobca do tejto správy aj uviedol a vlastnoručne ju podpísal. Poukaz žalobcu na nový zákon o cestnej premávke nepovažoval za relevantný, nakoľko skutok sa stal dva roky pred jeho účinnosťou. K námietke žalobcu v súvislosti s prejednaním veci bez jeho prítomnosti uviedol, že žalobca si doručenkú prevzal, bol riadne poučený ako a komu môže ospravedlniť svoju neúčast' a dohodnúť nový termín, čo neurobil. Zdôraznil, že žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil až v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku, čo nemožno považovať za náležité ospravedlnenie, resp. dôležitý dôvod.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Vo veci rozhodol po pojednávaní v neprítomnosti žalobcu resp. jeho právneho zástupcu, ktorý sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavil.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 8.3.2007 v čase o 21.40 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Mercedes 200 EČ B. v Bratislave po Bajkalskej ulici smerom na Vajnorskú ulicu, pričom počas jazdy obsluhoval telefónny prístroj. Žalobca do správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky uviedol, že telefón obsluhoval s použitím systému „voľné ruky“. Zo záznamu člena hliadky zo dňa 9.3.2007 vyplýva, že žalobca počas jazdy obsluhoval telefónny prístroj a vo vozidle sa nachádzal sám.

Správny orgán preto začal voči žalobcovi priestupkové konanie z dôvodu porušenia povinnosti podľa § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z. z. a na deň 7.6.2007 vytýčil ústne pojednávanie.

Predvolanie bolo žalobcovi doručené na adresu jeho bydliska do vlastných rúk dňa 25.5.2007. Keďže žalobca sa na ústne pojednávanie nedostavil a svoju neprítomnosť ani neospravedlnil, správny orgán vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORP-P-383/DI-BCP-2007-IV zo dňa 7.6.2007 uznal žalobcu vinným zo spáchania predmetného priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. k/ zákona a podľa § 22 ods. 2 zákona mu uložil pokutu v sume 2.000,-Sk (66,39 €).

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca dodatočne ospravedlnil svoju neprítomnosť na ústnom pojednávaní z dôvodu vážnych a neodkladných povinností (výsluch na inom oddelení polície) a žiadal opätovné prejedanie priestupku, na ktorom by boli vypočutí svedkovia a na ktorom by predložil nahrávku rozhovoru s policajtmi.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako bolo ustálené v prvostupňovom konaní a preto ho potvrdil. K námietke žalobcu o porušení jeho práv prejednaním veci v jeho neprítomnosti uviedol, že na takýto postup prvostupňového správneho orgánu boli dané podmienky v zmysle § 74 ods. 1 zákona a zdôraznil, že žalobca sa za posledné dva roky dopustil piatich priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Žalobca v odvolaní nenamietal druh a výšku uložených sankcií, preto sa týmito skutočnosťami odvolací súd nezaoberal. V predmetnom konaní sa zameril na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa priebehu skutku kladeného mu za vinu a porušenia zákonných ustanovení v súvislosti s prejednaním veci pred prvostupňovým správny orgánom bez prítomnosti žalobcu.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v postupe správneho orgánu, ktorý prejednal vec na prvom stupni bez prítomnosti žalobcu po tom, čo bol žalobca na pojednávanie riadne a včas predvolaný a bol poučený o možnosti prejednať vec v jeho neprítomnosti, ak sa žalobca neospravedlní.

Podľa § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách vodič nesmie počas vedenia vozidla obsluhovať telefónny prístroj alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla.

Žalobca nepopieral, že počas jazdy obsluhoval telefónny prístroj, no tvrdil a do správy o objasňovaní priestupku uviedol, že telefónny prístroj obsluhoval s použitím systému „voľné ruky“. Odvolací súd nemal dôvod neveriť obsahu záznamu pohotovostnej motorizovanej jednotky (z 9.3.2007), z ktorého vyplýva, že jej príslušníci videli žalobcu počas jazdy „obsluhovať telefónny prístroj“, čo je nesporne iná činnosť ako použitie systému „voľné ruky“ a je nepochybne aj inak pozorovaním postrehnuteľná, preto súd považoval tvrdenie žalobcu za účelové a nespôsobilé spochybnit' zistenie žalovaného. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že vodič počas jazdy nesmie obsluhovať telefónny prístroj (bez uvedenia výnimky použitia systému „voľné ruky“, ktorá bola zakotvená až v novom cestnom zákone) a nesmie vykonávať ani inú činnosť nesúvisiacu s vedením vozidla. Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že správny orgán správne ustálil, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z.z. platného a účinného v čase jeho spáchania tým, že obsluhoval telefónny prístroj.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Námietku žalobcu, že svoju neprítomnosť ospravedlnil a mal na to vážny dôvod, ani odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Zo spisu žalovaného je zrejmé, že žalobca svoju neprítomnosť ospravedlnil až dodatočne a to dokonca až v odvolaní proti prvostupňovému správneému orgánu. Ak žalobca vopred vedel, že v termíne pojednávania, určeného na 7.6.2007, pôjde podať svedeckú výpoveď, vzhľadom k dostatočnému časovému priestoru od momentu, kedy sa o termíne dozvedel (25.5.2007) mu nič nebránilo v tom, aby túto skutočnosť vopred oznámil správneému orgánu a dohodol si iný termín prejednávania priestupku. Za náležité ospravedlnenie v žiadnom prípade nemožno považovať ospravedlnenie zaslané správneému orgánu až v odvolaní zo dňa 2.7.2007, teda takmer mesiac po prejednaní priestupku uskutočnenom bez jeho prítomnosti. Je potrebné zdôrazniť, že byť vypočutý a vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia je súčasťou práva (nie povinnosti) účastníka konania byť vypočutý (čo vyplýva aj z Rezolúcie Výboru ministrov č. (77)31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov). Toto právo bolo nepochybne žalobcovi v konaní poskytnuté, ale on ho nevyužil a ani správneému orgánu neposkytol v zmysle poučenia potrebnú súčinnosť pre určenie náhradného termínu, preto prvostupňový správny orgán nepochybil, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobcu.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správneému názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 13. apríla 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová